

Poeme

Taedium vitae

Se mai găsește o zi-două nu-i mare lucru

ținem minte unele replici

în rest, Marea Slăbiciune

Dânsa ne cuprinde tandru în brațe

e ziua Dânsei ne spală cu mașina Dânsei

și mai apoi mă sună totuși un frate – singurul –

că l-am uitat în târg și

plânge și eu nu mai știu

cine-i nătâng de nătâng

Până-n zori

Fac lucruri simple și continui

dar amân și amân să-ți scriu

cât mai rămân în ograda asta din satul oarecare

câtă frumusețe aici

iar dincolo – nu știu

Nu vreau s-aud că mama e doar păpușa bătrână

pe care doar fratele meu o mai mângâie

îi vorbește strigând că vrea să fie vie

Să stai până-n zori și să delirezi

în searbăda pustie unde scrie și scrie

doar mâna păscută de iezi

Eroziuni

Tropotesc pe dușumeaua bucătăriei încerc să țin ritmul

cu piciorul drept al feciorului mic

citind împreună metafizicile muzeale

M-am hrănit bine cu gel și cu Spiritul-Sfoară al
domnului Naum

nici măcar o masă neclătinândă n-avem

sub privirea cea mai blândă a spânzuratului

Cureaua tot mai delăsată

și genunchiul stâng dureros

așteptând să-i ajungă cuțitul la os

Ies și stau la ușa grajdului cu alți copii

curios să văd ce se întâmplă acolo în iesle

să vedem toți ce se-ntâmplă acolo în ieslea săracă

Singurătatea ne face violenți

Am în cap o scară pe care urc și cobor

caut o carte doar de împrumutat

e mult praf mult zgomot și un nor

de cerneală și nestricat

Sunt însă și zile când mi-amintesc viața ca și cum

din niște file citesc niște poeme de Mazilescu Virgil

e tot ca și cum m-aș întoarce în cealaltă viață

de pe Nil

Și-acolo suntem într-o luptă săngeroasă

dar doar cu sânge sleit

am tot asculta muzici îmbolnăvitoare

și-am orbi de ochii pe care i-am prea folosit

Mai nou însă am în cap o scară scheletică

pe care urc și cobor fără păs de vreo carte

afară – o lume de var, o lumină celtică

umezind și uscând aproape departe

Pe malul lacului

Aflat în mijlocul elegiei
 ca o pădure într-o pădure
 suspendat în seara verde
 sunetul cornului ajunge din urmă
 vârfurile brazilor
 printre mestecenii cu lumânări albe
 înfipite în iarba rea a fiarelor.
 Luna tăioasă se rotește amețitor
 pe câmpul galben.
 Ai înflorit pe neașteptate și în sfârșit
 ea a venit îmbrățișată și sfâșiată.
 Ieșea din răsul dureros
 iubita porcului spinos
 venea târziu în trupul nou îmbătrânit.

Floarea țării

Din pământ nu ești și în pământ
 te vei întoarce
 se apropie sfârșitul
 ne ascundem în minerale.
 Ca să te salvezi ai devenit
 o bucată de fier vechi
 o floare cu șurub
 fixată cu cleștele patent
 în grădina vegetală
 sub pomii înfloriți
 și iarba desenată cu pensula
 și iarba gravată pe fonta crudă.
 Aruncă în cuptor cât mai
 mulți cărbuni ca să renovezi focul
 până ajungi metal incandescent.

Deodată

Dispar dintr-o clipă în alta
 mirosul tău luminos
 îmi pătrunde în păr
 până la os
 Oasele transparente
 care cresc din pământ
 împreună cu iarba vânăată.
 Am renunțat la iluzia că încă exist
 când s-a închis câmpia neagră
 acum e iarnă e vară
 e dimineață e seară.

Poezie

lunie – mai

O bucată de lună strălucește pe masă
pe masa oamenilor un papagal pitic.
După ce a încetat ploaia
o parte a trupului a rămas în fulger
fulgerul luminează câinii.
E un moment când stăpânul autist
îmi pune pe piept
o piatră stelară.
Domnul canibal e un animal suprem
O leliță vopsită spune că până la toamnă
unii din noi vor dispărea
trotuarele suflă gloanțe oarbe producând
zgârieturi tot mai adânci
stați liniștiți stați liniștiți

Zbor deasupra orașului

Pe Strada Toamnei obrazul uns
cu ulei de rapiță se evaporă în aerul transparent
prin capul de sticlă ochii umezi ai blocurilor
văd sunetele prin care plutesc
cu mâinile legate la spate.
Pe avioane sunt lipite ziare cu articole
despre pensionari
dacă am muri la cincizeci de ani
ăștia ne-ar da diplomă de onoare
și medalie de aur.
Un bătrân se joacă mereu cu focul
într-un pătrat suspendat în norul
de cenușă vulcanică.
Trec mașini de lux trase de câini
înrușiți cu porcii
foșnetul rotund al tristeții în pungile dimineții
mi-a luat vederea pentru câteva minute
statuia acoperită
cu o mantie adevărată
mă îndeamnă să mă trezesc din zbor
tu tu tu dum dum dum

Amazoană

O amazoană furioasă îmi desenează
de la distanță pe corp iepuri purtând
pe spinare litere de tipar.
Ochii tăi luminează din noapte până la amiază
tufele mov devin incandescente pe mal.
Bătăile inimii pătrund prin fereastra deschisă
buzele tale aleargă o dată cu mine.
Ea dă năvală în fiecare dimineață
ea sare peste Râul Negru care
trece prin odaia mea.
Femeia se răsuțește în vânt
plutește pe curenții electrici ai muntelui
pătrunde în rana vie plină de sare.
Toată spaima se împrăștie în punctele cardinale
strigătul ei m-a trezit din somn
sunetul îmi deschide pielea crăpată
acoperită cu ochelari de soare
cucuvelele nopții citesc cartea frunzelor.
În poiană deodată s-au ivit zorii
amazoana călare pe un porc mistreț
a spart ușa.